

*Mano dukterėčiai Lily,
kuri nuostabi tokia,
kokia yra*

TREČIADIENIS, RUGPJŪČIO II D.

(19-A VASAROS ATOSTOGŲ DIENA)

Molės nėra tik dvidešimt septynias su puse valandos, bet niekas nė nenutuokia, kaip man jos trūksta. Jaučiuosi taip, tarsi mano vidus būtų išplėštas, išskalbtas skalbimo mašinoje ir vėl įkištas atgal.

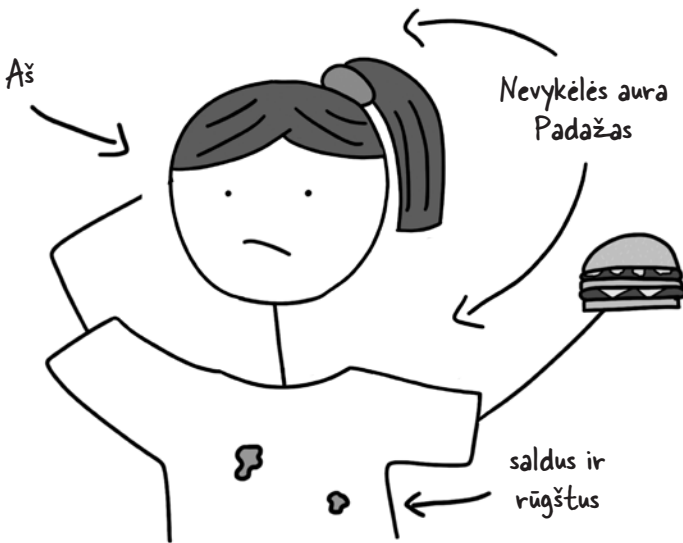
Iš tėvų pagalbos nulis. Spėju, kad jie, patys neturėdami draugų, nė nenutuokia, ką reiškia, kai tavo geriausia draugė persikelia į Australiją. Jie tik kalba nesąmones, pavyzdžiui: „Tu greitai susirasi daug naujų draugų, Lote.“

Kaip jie galvoja, kiek man metų? Treji? Dabar ne taip, kaip darželyje, kai tiesiog prišokdavai prie ko nors ir sakydavai: „Klijuokime!“, o tada iš karto susidraugaudavai ir dalindavaisi „Pritt“ klijais. Žmonės dabar nemalonūs!

Štai puikus pavyzdys, kad mano tėvai mane laiko mažvaike: ką tik užsukome į „McDonald’s“ arbatos,

kuri turėtų „pakelti man nuotaiką“, ir tėtis bandė man užsakyti „Happy Meal“**! Turiu omeny... ką jis sau galvoja!

Pavyko susiderėti dėl bigmako**, bet erzino tai, kad skonis pasirodė siaubingas, mėšainis buvo sausas ir strigo gerklėje. Mama pasakė, kad galbūt dėl to, jog mano skonio receptoriai pagaliau ėmė bręsti, bet iš tikrųjų tai dėl to, kad mano širdis kraujuoja. Man netgi nelabai patiko pieno kokteilis. Kol grįžome namo, jis šiek tiek patirpo, pasidarė labiau pieniškas ir ne toks ledinis nei įprastai, supranti? Paskui savo mėgstamiausius marškinėlius apsipyliau saldžiarūgščiu padažu, ir atrodė, kad tai jau paskutinis lašas.

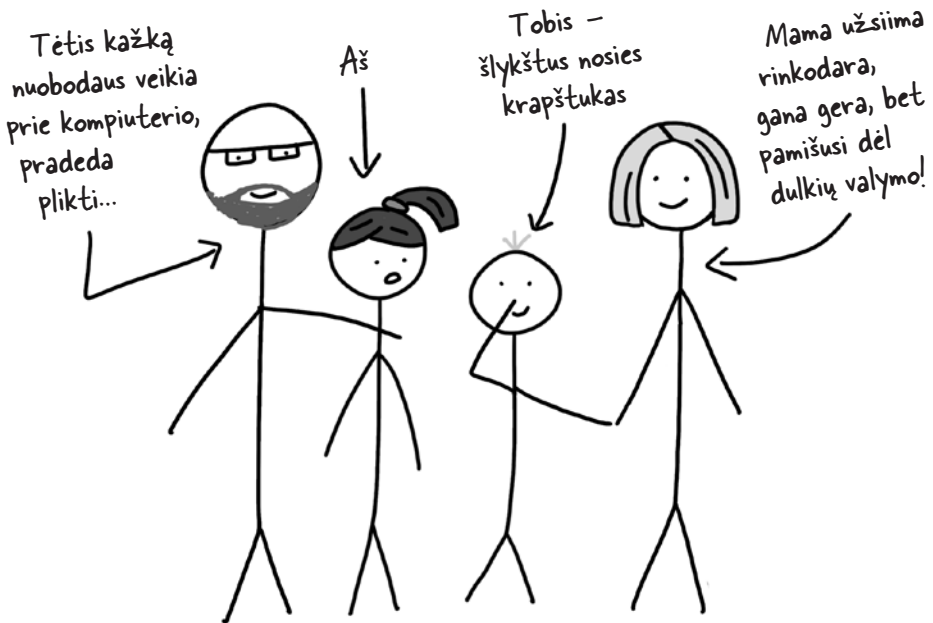
* „Happy Meal“ – vaikiškas rinkinys greitojo maisto restoranuose „McDonald’s“ (čia ir kitur – vert. past.).

** „McDonald’s“ mėšainis „Big Mac“.

Kadangi Molė išvyko mėgautis saule ir banglentininkais Australijoje, nusprendžiau pradėti rašyti dienoraštį, ir štai jis. **TADAM!**

Spėju, jausiuosi taip, kad turiu su kuo pasikalbėti šią ilgą ir vienišą vasarą. Ketinu jį ir iliustruoti, nes mėgstu piešti komiksus. Kai būsiu vyresnė, noriu tapti laikraščio ar žurnalo komiksų piešėja. Galėčiau šiek tiek pasipraktikuoti, kol **NETURIU KĄ VEIKTI.**

Štai mano šeimos nuotrauka.

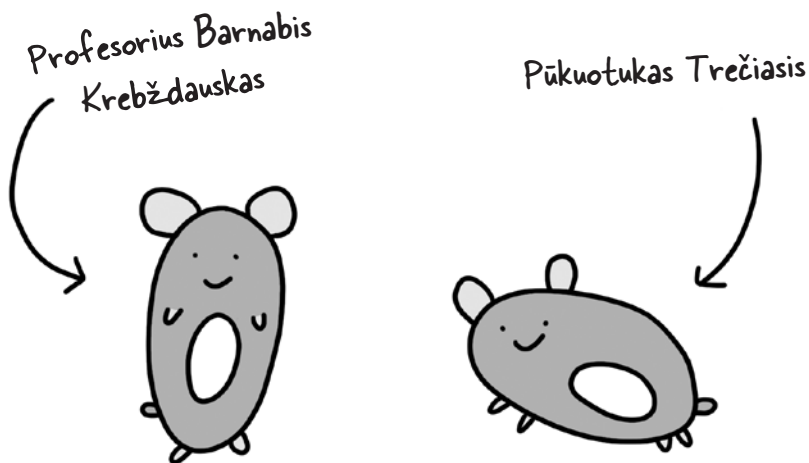
(Pastaba. Tikrai nevaikštome nuogi. Tiesiog nupiešti drabužius užima TAIIP ilgai, ir, TS*, negaliu tiek vargintis.)

* TS – tiesą sakant.

Manyčiau, mano tėvai, palygint su kitais, ne tokie jau ir blogi – jei neskaičiuotume jų nuolatinio burbėjimo dėl ekranų naudojimo! Mano nevala septynmetis brolis – kitas reikalas. Bro, šis vaikis erzina. Ir tai man primena...
TOBI, JEI ČIA SKAITAI, ŽINOK, KAD TAI MANO NUOSAVYBĖ IR AŠ TAVE PRIČIUPSIU!

Hmmm... Ką dar galiu papasakoti apie save?

Aaa, dar neparašiau apie savo žiurkėnus, ar ne? Štai jie!

Atsiprašau, nelabai moku piešti žiurkėnų!!!

Turiu šiuos padarus jau maždaug aštuonis mėnesius.
Gyvena jie mano kambaryje, šiek tiek triukšmingi,

bet nelabai kreipiu dėmesio, nes jie man duoda gerų patarimų. Kartais pasakoju jiems apie tai, kaip blogai praėjo mano diena, o jie tik sukasi ratu ir prisikemša pilnus žandus ėdesio, tarsi sakydami: „Nesijaudink dėl smulkmenų. Pasaulyje dabar vyksta daug didesnių dalykų!“ Ir jie tokie teisūs. Jie visada man padeda pasijusti geriau.

Verčiau jau neklausk, kas nutiko Pūkuotukui Pirmajam ir Pūkuotukui Antrajam. AA, mieliaji.

Taigi. Toks mano gyvenimas, trumpai tariant. Esu beveik visiškai palikta šiame dideliame, plačiame, baisiame pasaulyje, o po kelių savaitių turėsiu pradėti lankyti vidurinę mokyklą **VISIŠKAI VIENA**. Beje, aš Lotė Bruks. Gyvenu prie jūros Braitone, Jungtinėje Karalystėje. Man vienuolika su trupučiu. Tikriausiai tau įdomu tai žinoti.

ANTRADIENIS, RUGPJŪČIO 12 D.

Įsivaizduoju, kad tau smalsu, kodėl turiu tik vieną draugę? O gal ir ne, nes popieriaus lapai paprastai nesidomi dalykais... Bet vis tiek tau pasakysiu, nes juk tam čia ir esi, ar ne?

Kai buvau ketverių, turėjau nešioti pleistrą, kad priverstų dirbti akį tinginę. Iš pradžių jis man visai patiko.

Apsimesdavau, kad esu piratė, plaukiojanti po septynias jūras ir ieškanti užkastų lobių, pasivadinau Matėja Omaro Kojos, man atrodė gana juokinga.

Tačiau viskas pasikeitė, kai pradėjau lankyti pradinę mokyklą. Kai kuriems bendraklasiams pasakiau, kad esu Matėja Omaro Kojos, ir ši pravardė prigijo. Netrukus visi iš manęs ėmė šaipytis. Iš pradžių dėl mano pleistro, paskui dėl drabužių, tada dėl strazdanų, paskui dėl to, kaip kalbėjau... Atrodė, kad man niekada nepavyks nieko padaryti kaip reikia.

Viena mergaitė, vardu Eliza, kasdien ateidavusi su tobulai supintomis kasomis, buvo pati blogiausia. Ji skleidė apie mane daugybę baisių gandų.

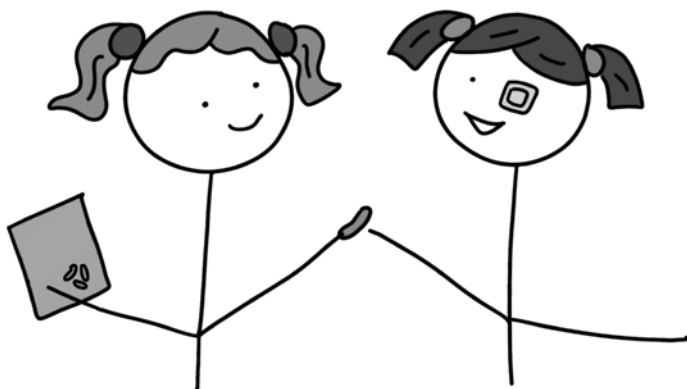

Nė vienas jų net nebuvo tiesa. Eliza viską prasimanė. (Mama sakė, kad jau nuo dvejų su puse metų buvau visiškai išmokyta naudotis puoduku!)

Jaučiausi tokia vieniša ir sutrikusi. Kodėl žmonės manęs nemėgsta? Kodėl turiu būti vienintelis vaikas klasėje su akių pleistru? Ir kaip Elizai pavyksta taip dailiai susipinti kasas?!

Tuomet į klasę atėjo Molė ir viskas pasikeitė. Net nežinau, ką būčiau dariusi be jos. Pirmą dieną ji prisėdo prie manęs su Pelytės Minės pietų dėžute, pasiūlė man kukurūzų lazdelių „Wotsit“ ir liepė Elizai su tobulomis kasomis palikti mane ramybėje. Molė buvo tokia linksma ir pasitikinti savimi, kad galėjo draugauti su bet kuo, bet pasirinko mane.

Pažiūrėk, kaip mielai atrodome.

#MeileišpirmoWotsit ♥

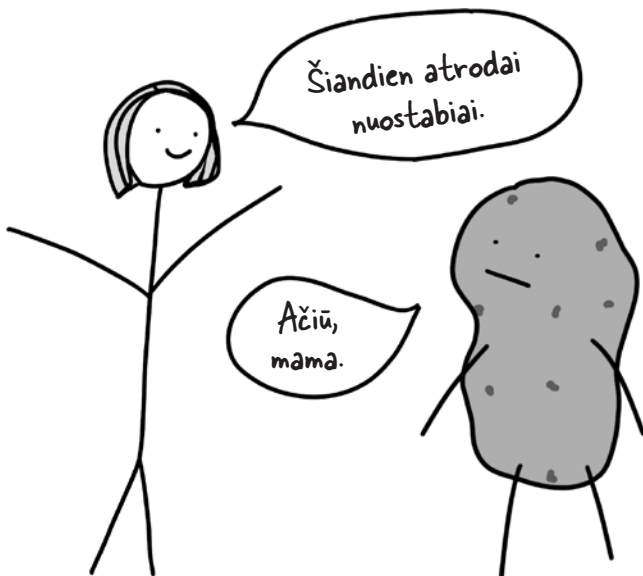
Nuo tos akimirkos tapome neperskiriamos

#BFF4EVA*!

Bet dabar Molė išvykusi, ir man taip baisu, kaip gyvensiu be jos.

* *Best Friends for Ever* (angl.) – Geriausias draugės amžinai.

Žinai, kiti turi kuo džiaugtis, pavyzdžiui, jie triukšmingi, sportiški ar be galo gražūs. Aš? Aš tiesiog visa paraustu, kai kas nors mane užkalbina. Didžiąją laisvalaikio dalį praleidžiu viena, piešdama kvailus komiksus, o tai nėra labai šaunu, ar ne? Taip pat turiu pačius įprasčiausius vidutiniško rudumo plaukus visoje pasaulio istorijoje. Jei atvirai, esu įsitikinusi, kad dėl daugumos mano nemalonumų kalti plaukai. Padaryčiau bet ką, kad tik apsikeisčiau plaukais su Mole. Ji turi nuostabias raudonas garbanas, bet juokingiausia, kad ji taip pat nekenčia savo plaukų! Na, nežinau. Gal visada nekenčiam to, ką turim? Mama sako, kad esu graži, bet negalima pasitikėti tėvų objektyvumu. Ji tikriausiai taip pat sakytų, net jei būčiau tikra bulvė.

Gera sakyti, kad greitai susidraugausiu su daugeliu, bet ko mano tėvai nesupranta, tai kad dauguma žmonių tiesiog nenori draugauti su bulve. Ką gi bulvės gali pasiūlyti? Na, jos gali virsti traškučiais, traškučiai skanūs... bet nesu tikra, kad traškučiai yra įdomūs pašnekovai.

